* * *

Ти вчора поїхав, ти ж тільки поїхав учора,
а вже мені будень диктує дощі та й дощі.
І де ж мені взяти для дум зрівноважені чола,
для смутків сутулих — непродощимі плащі?

Вмовляю себе, що тиждень — це так небагато.
Ну, що таке тиждень? Були й не такі тижні.
При згадці про тебе я гріюсь, немов при багатті.
Дощі зарядили, такі затяжні-затяжні.

Дороги розмиті, і чується крик журавлиний.
І ніч проминула, і сон не приніс забуття.
Тепер я не можу без тебе пробути й хвилини.
А якось жила ж я усе попереднє життя!